
CHƯƠNG 1

NỘI QUẢNG MỘT KHÚC CÙI gỗ thông nữa vào ngọn lửa. Làn khói ngọt ngào lững lờ trôi qua chúng tôi lên bầu trời đầy sao. Đầu gối nội kêu răng rắc khi nội ngồi trở lại trên tấm chăn bên cạnh tôi. Tách sô cô la quế nóng nội pha cho tôi lần này không được đụng tới.

“Nội có một thứ muốn cho con mang theo lên đường, Petra.” Nội với tay vào túi áo len. “Vì nội sẽ không có mặt trong ngày sinh nhật thứ mười ba của con...” Nội chìa ra một mặt dây chuyền bằng bạc hình mặt trời. Tâm của nó khảm một viên đá đen bằng phẳng. “Nếu con giờ nó lên trước mặt trời, ánh sáng sẽ chiếu xuyên qua đá.”

Tôi nhận nó từ tay nội và giờ lên, nhưng chẳng có mặt trời. Chỉ có mặt trăng. Đôi khi tôi cố gắng tưởng tượng mình có thể nhìn thấy những thứ thực ra tôi không thể. Nhưng tôi tin chắc có một tia sáng yếu ớt lọt qua giữa phiến đá. Tôi di chuyển mặt dây chuyền từ

trước ra sau. Nó biến mất hoàn toàn khi tôi dời nó đi quá xa khỏi trung tâm tầm nhìn của mình.

Khi tôi ngoảnh lại, nội đang ra hiệu về mặt dây chuyền giống hệt quanh cổ mình. “Con biết không,” nội nói, “người Maya ở Yucatan tin rằng đá vô chai có chứa ma thuật. Một cánh cửa để đưa người đã khuất về với nhau.” Nội nhếch môi cười. Làn da nâu của nội nhăn về phía mũi như lớp vỏ cây nứt nẻ.

“Họ không nên ép con đi,” tôi nói.

“Con phải đi, Petra.” Nội ngoảnh mặt đi hồi lâu trước khi nói tiếp. “Con cái không lí nào lại phải tách xa cha mẹ.”

“Nội là mẹ của bố. Thế thì bố nên ở cùng với nội. Cả nhà mình nên ở cùng nhau.” Ngay trong khi nói những lời ấy, tôi biết mình nghe như một đứa con nít.

Nội cười một tiếng trầm thấp, khe khàng. “Nội quá già cho chuyến du hành xa như vậy rồi. Nhưng còn con... Chúa ơi, một hành tinh mới! Mới phấn khích làm sao.”

Cầm tôi run rẩy và tôi vùi đầu vào sườn nội, vòng tay siết chặt lưng nội.

“Con không muốn bỏ nội lại.”

Bụng nội vồng xuống kèm điệu thở dài. Đầu đó trong sa mạc sau nhà nội, một con sói đồng cỏ tru lên gọi bạn. Như thể nhận được tín hiệu, lũ gà cát tiếng cục tác, và một con dê trong đàn kêu lên be be.

“Con cần một câu chuyện,” nội nói, nhắc đến những câu chuyện kì ảo của mình.

Chúng tôi nằm xuống nhìn bầu trời đêm. Gió sa mạc ấm áp thổi lên người trong khi nội kéo tôi vào cái ôm chặt nhất. Tôi không bao giờ muốn rời khỏi nơi này.

Nội chỉ lên sao chổi Halley. Từ đây, trông nó chẳng nguy hiểm lắm.

“Ngày xưa ngày xưa,” nội bắt đầu câu chuyện, “có một thần bảo hộ trẻ tuổi mang hình hài Rắn Lửa. Mẹ ngài là Trái Đất, cha ngài là Mặt Trời.”

“Rắn thân?” Tôi hỏi. “Nhưng làm sao Mặt Trời và Trái Đất lại sinh ra một thứ nửa người, nửa thú...”

“*Suyt*. Đây là câu chuyện của nội.” Nội hăng giọng và nắm lấy một tay tôi trong hai tay mình. “Rắn Lửa rất giận dữ. Trái Đất mẹ ngài nuôi dưỡng ngài nhưng người cha là Mặt Trời lại luôn xa cách. Cha ngài mang đến mùa màng nhưng cũng mang đến hạn hán và chết chóc. Một ngày nóng nực nọ, khi Mặt Trời chễm chệ trên đầu vị thần,” nội vẫy tay về phía bầu trời, “ngài cất giọng thách thức cha mình. Cho dù mẹ ngài cầu xin ngài ở lại với mình mãi mãi, Rắn Lửa trẻ tuổi vẫn lao vút về phía cha.”

Nội im lặng trong chốc lát. Tôi biết đoạn câu giờ này là một mảnh khóe của nội để khiến tôi hồi hộp. Nó đã thành công.

“Rồi sao nữa?”

Nội mỉm cười kể tiếp. “Với cái đuôi rực lửa theo sau, Rắn Lửa tăng tốc cho đến khi không thể tự chậm lại được nữa. Nhưng khi đến gần Mặt Trời cha mình, ngài đã nhận ra sai lầm. Lửa từ cha ngài mạnh mẽ và uy lực hơn hết thảy trong vũ trụ này. Vị thần bay vòng quanh cha mình, lao vút về nhà, nhưng tất cả đã quá muộn. Lửa của cha đã thiêu cháy đôi mắt ngài nên ngài không nhìn thấy gì nữa.” Nội chặc lưỡi. “Tội nghiệp, mù lòa và lao đi quá nhanh đến mức không bao giờ còn chậm lại được. Không bao giờ tìm thấy mẹ mình nữa.” Nội thở dài. Bây giờ đến đoạn giọng nội trở nên bình thản mỗi khi kể chuyện, như thể đang chỉ đường cho người bán bánh ở góc phố. “Thế là, cứ mỗi bảy mươi lăm năm, ngài lặp lại hành trình của mình, hi vọng được đoàn tụ với mẹ.” Nội chỉ tay một lần nữa về phía con Rắn Lửa. “Đủ gần để cảm nhận mẹ mình, nhưng không bao giờ đủ gần để ôm vào lòng.”

“Trừ lần này,” tôi nói, hơi nóng lan lên sống lưng.

“Phải,” nội trả lời, kéo tôi vào gần hơn. “Vài ngày nữa, Rắn Lửa rốt cuộc sẽ tìm thấy mẹ. Câu chuyện đến đây là hết,” nội kết thúc câu chuyện của mình.

Tôi xoa tay nội hết lần này đến lần khác, ghi nhớ các nếp nhăn của nội. “Ai kể với nội câu chuyện đó? Có phải bà của nội không?”

Nội nhún vai. “Bà kể vài đoạn. Có lẽ phần lớn là nội tự nghĩ ra.”

“Nội ơi, con sợ lắm,” tôi thầm thì.

Nội vỗ cánh tay tôi. “Nhưng có phải trong khoảnh khắc, con đã quên đi phiên nào không?”

Tôi không trả lời vì xấu hổ. Câu chuyện của nội *quả thực* đã khiến tôi quên đi. Quên chuyện có thể xảy ra với nội và mọi người khác.

“Con đừng sợ,” nội nói. “Nội có sợ đâu nào. Đó chỉ là vị thần trở về nhà mà thôi.”

Tôi liếc nhìn lên Rắn Lửa trong im lặng. “Con sẽ trở thành người giống nội. Một người kể chuyện.”

Nội ngồi dậy, khoanh chân đối diện với tôi. “Một người kể chuyện, phải. Điều đó nằm trong máu của con.” Nội cúi người lại gần. “Nhưng giống như nội ư? Không, con yêu. Con phải khám phá ra mình là ai và trở thành con người đó.”

“Nhỡ con phá hỏng những câu chuyện của nội thì sao?” Tôi hỏi.

Nội ôm má tôi trong bàn tay nâu mềm mại. “Con không thể phá hỏng chúng được. Chúng đã du hành cả trăm năm, qua biết bao người để tìm đến con. Bây giờ con hãy biến chúng thành của mình.”

Tôi nghĩ về nội và về mẹ của nội, bà của nội. Họ biết nhiều đến thế. Tôi là ai mà có thể theo chân họ cơ chứ?

Tôi nắm chặt mặt dây chuyền trong tay. “Con sẽ không bao giờ để mất những câu chuyện của nội đâu.”

“Con biết không, hành tinh con sắp đến cũng sẽ có một hay hai mặt trời.” Nội dùng móng tay gõ lên mặt dây chuyền của mình. “Hãy tìm nội khi đến nơi nhé?”

Môi dưới của tôi run rẩy, nước mắt rơi xuống mặt. “Con không thể tin được chúng con sắp bỏ nội lại.”

Nội lau nước mắt trên má tôi. “Con không thể bỏ nội lại được đâu. Nội là một phần trong con. Con sẽ mang theo nội và những câu chuyện của nội đến hành tinh mới và đến hàng trăm năm trong tương lai. Nội may mắn biết bao.”

Tôi hôn má nội. “Con hứa sẽ khiến nội tự hào.”

Nắm chặt chiếc mặt dây chuyền bằng đá vỡ chai, tôi tự hỏi có phải nội sẽ ngắm nhìn Rắn Lửa qua lớp thủy tinh màu khói ấy khi ngài đoàn tụ với mẹ.

CHƯƠNG 2

CHUYẾN XE BUÝT TỪ SANTA FE đến điểm phóng trong Rừng Quốc gia San Juan gần Durango mất gần hai tiếng đồng hồ. Nửa giờ trong đó bị lấp đầy bằng bài diễn thuyết của bố, giải thích với tôi và Javier rằng chúng tôi phải thôi cãi cọ, đối xử tử tế với nhau, và chăm chỉ.

Tôi thấy thật kì quặc khi chính phủ chọn đích danh khu rừng ở Colorado này thay vì một căn cứ quân sự. Nhưng khi tôi nhìn thấy những con đường vắng vẻ và nhiều cây số rừng rậm, tôi liền hiểu ngay. Ngay cả ba con tàu di cư vũ trụ khổng lồ dành cho chuyến xuất hành khỏi Trái Đất cũng có thể lọt thỏm ngoài này.

Tập đoàn Pleiades thiết kế những con tàu xa xỉ này để đưa người giàu đi nghỉ dưỡng bằng qua thiên hà. Tôi từng thấy những quảng cáo của họ trên màn hình lớn dọc theo đường xe bay, khoe nội thất khách sạn năm sao trong tàu. Những đèn chùm mang màu sắc đặc trưng

của tập đoàn Pleiades, màu tím hoàng gia, chiếu sáng gương mặt các diễn viên trong quần áo đắt tiền, cầm li rượu martini trên tay và mỉm cười khi nhìn ra một tinh vân giả tạo. Một người đàn ông có giọng nói như thể ông ta súc miệng bằng dầu bơ mỗi sáng cất tiếng trên nền nhạc dương cầm réo rắt: “Tập đoàn Pleiades. Định hình lại suy nghĩ của bạn về du hành giữa các vì sao. Sống sang trọng giữa các vì sao, dành riêng cho người đam mê phiêu lưu hàng đầu.”

Tôi nghĩ đến mấy con tàu vào lúc này. Những con người có nụ cười khoe hàm răng tẩy trắng trên màn hình lớn chẳng hề có gì giống chúng tôi: các nhà khoa học, nhà cải tạo hành tinh, và các lãnh đạo mà chính phủ nghĩ họ xứng đáng được sống hơn những người khác. Làm sao gia đình tôi lọt qua được rào chắn đó? Các chính khách của chính phủ chọn lựa như thế nào? Nếu bố mẹ lớn tuổi hơn thì sao? Bao nhiêu người trong những chính khách kia được dễ dàng cho qua?

Lên đi khỏi Trái Đất trong khi còn biết bao người bị bỏ lại sau lưng, cảm giác ấy thật sai trái. Thậm chí phải đến tận hôm trước khi xuất phát họ mới báo cho bố mẹ tôi biết đích đến. Bố nói Pleiades cất giữ tàu của họ trong một cơ sở khổng lồ dưới lòng đất ở sân bay Denver cũ – đáng lẽ phải hai năm nữa chúng mới được rời Trái Đất trên chuyến đi chính thức đầu tiên. Các chuyến bay thử nghiệm ban đầu vào không gian lân cận vài tháng trước